

11 B – 17.6.2018 – Touha po Bohu - Ez 17, 22-24 - 2 Kor 5, 6-10 - Mk 4, 26-34

Text prvního čtení z knihy proroka Ezechiela představuje poselství útěchy, které Bůh dává svému lidu v obtížné situaci babylonského vyhnanství.

Prostřednictvím obrazu slabé větévky, kterou Bůh vezme z vrcholu vysokého cedru a zasadí ji *na vysoké Izraelově hoře*, sděluje Bůh svému lidu, že se lid vrátí z vyhnanství a že jim bude dán Mesiáš, Spasitel.

V tom čtení také slyšíme: *“Poznají pak všechny polní stromy, že já jsem Hospodin: ponižuji strom vysoký, povyšuji strom nízký, dávám uschnout stromu zelenému, vypočet stromu suchému. Já, Hospodin, jsem to řekl a učinil.”*

Bůh má moc dát události do pohybu a my jsme zváni, abychom mu v tomto důvěřovali.

Když se podíváme do druhého čtení z druhého listu apoštola Pavla Korint'ánům, zjistíme, že svatý Pavel také mluví o exilu, ovšem o jiném druhu vyhnanství než babylonském.

Slyšíme jeho slova: *„Víme, že dokud jsme doma v tomto těle, jsme jako vyhnanci v cizině, daleko od Pána.“* Svatý Pavel mluví o naší společné zkušenosti, že totiž v tomto pozemském životě se ještě nenacházíme v plné jednotě s naším Pánem.

Jako starozákonní lid měl svou naději a vizi osvobození z babylonského exilu a návratu do své vlasti, tak také svatý Pavel vyjadřuje naši touhu po Bohu: *“...chtěli bychom raději opustit domov tělesný a odebrat se do domova k Pánu.”*

Ale tento návrat k Pánu neznamena utíkat z naší současnosti, z našeho současného života. Naopak jsme povoláni, abychom žili dobrý život nyní v přítomnosti, abychom pak mohli dospět do nebeského domova s Pánem v budoucnosti.

A když čteme podobenství z dnešního evangelia o Božím království, podobenství o semenu, které roste nenápadným způsobem, nebo podobenství o hořčičném zrnku, menším *než všechna semena na zemi*, tak bychom mohli říct, že touha po Bohu, přítomná v našich srdcích, je začátkem Božího království v našem světě, právě tady a teď.

Tento začátek se nám často může zdát jako něco nepatrného a zanedbatelného, ale neměli bychom podceňovat Boží moc, s níž je Bůh schopen vést nás skrze tuto touhu postupně, krok za krokem, k sobě.

Čím více Bohu svěřujeme sami sebe, své životy, tím rychleji nám může On otvírat skutečnost svého království a uvádět nás do jeho plnosti.